

Voorwoord

Alweer een boek over (project)management. Lang, lang heb ik gearzeld of ik het wel zou doen. Wat heb ik nou over projectmanagement te vertellen? Wat is er op dat gebied nog niet bekend? Omdat enkele van mijn vrienden en sommige collega vonden dat ik het wel moest doen heeft me overtuigd. Ze hebben me het zetje gegeven om mijn kennis en ervaringen, opgedaan in mijn verschillende functies, in dit schrijven te verwoorden. Van de tientallen functies die ik bekleed heb was het gemeenschappelijke ervan dat het alle projecten waren.

Hoe schrijf je, je ervaring neer? Hoe schrijf je een boek? Hoe pakt je het aan?

Als je een boek over projectmanagement schrijft dan is het logisch om het schrijven van een boek ook aan te pakken als een project. Hoe ik het aangepakt heb is als volgt;

1. Als eerste heb ik het voor mezelf een naam gegeven. Door het geven van een naam krijgt het project in mijn hoofd een kapstok. Aan deze kapstok kan ik dan, mentaal, allerlei dingen aan gaan ophangen. De naam die ik gekozen heb is "Mierlose pit". Mierlo is een dorp in de provincie Brabant, vlakbij Eindhoven. Het is de Plaats waar ik woon en waar in mijn vrienden en kennissen heb. Pit staat energie en geestkracht. Pit staat ook voor kersenpit. En Mierlo is de oorsprong van de Mierlose Zwarte kers. De combinatie van Mierlo en (kersen)Pit wordt dan "Mierlose pit".
2. Nu het project mentaal een naam heeft gekregen heb ik het een tijdje laten broeien. Wat vertel ik wel en wat niet? Hoe vertel ik het? Wie is de doelgroep? Hoe wordt de indeling? Wat is het geijkte medium? Wanneer is het project klaar? Dit is de inleef fase. In deze fase krijgt het project vorm.
3. Het project vorm gekregen heeft. Het heeft het een kop en een staart. Het heeft structuur. Nu is het alleen nog maar "spaaieren" (spiten).

De boer die in de herfst zijn land om moest spitten had, als hij eraan begon, een onmogelijke taak. Het leek onmogelijk om zoveel werk te verzetten. Het was niet te doen om het land om te spitten. Als hij bezig was en opkeek, met pijn in de rug, dat zag hij hoeveel er nog gedaan moest worden. De boer werd er moedeloos van. Er leek geen einde aan te komen.

Echter na enkel dagen, als de boer gewend was aan het "spaaieren" begon hij er zin in te krijgen. Het begon leuk te worden. Er werden meters gemaakt. Het begon op te schieten. Zijn lichaam was langzaam gewend geraakt gewend aan het "spaaieren". Het koste de boer, naar het scheen, geen energie meer. Als hij achterom keek dan zag de boer het resultaat van zijn noeste arbeid.

Zo is het ook met het draaien van een project. (Dit schrijven, het voorwoord, is het eerste waar ik aan begonnen ben. Later heb ik het nog wel bijgeschaafd.)

Omdat ik weet uit ervaring dat de hoeveelheid tijd die de (aankomend) projectleider tot zijn beschikking heeft beperkt is heb ik getracht alleen de kern, de essentie te vertellen. De wol de franjes heb ik weggelaten. Mogelijk komt het wat beknopt over echter ik denk dat hierdoor ook de boodschap beter overkomt.

Ik hoop dat ik op deze manier het plezier wat ik in mijn werk heb over te dragen aan (toekomstige) projectleiders. Ik wens de lezer projectgenot toe.

Laurens, Mierlo eind 2006.

Fig. 1. Zelfportret

